

Kommandørens bønn

Herre, du vet bedre enn jeg selv at jeg begynner å bli gammel!

Hold meg borte fra den fatale vane å tro at jeg må uttale meg om et hvert emne ved enhver anledning.

Fri meg fra trangen til å ordne opp i andres saker.

Gjør meg tankefull, men ikke sturende.

Hjelpsom, men ikke dirigerende.

Med min enorme oppsamlede visdom er det nesten synd, ikke å få utnyttet den helt, men du vet, Herre,

at jeg ønsker å beholde noen få venner til slutt.

Hold mitt sinn fritt fra ønsket om å fortelle detaljert om alle ting, gi meg vinger til å nå frem til poenget.

Forsegl mine lepper mot å berette om mine fysiske svakheter og plager.

De øker stadig – og min glede over å fortelle om dem blir stadig større med årene.

Jeg tør ikke be om den nådegave at jeg vil nyte historier om andres plager, men hjelp meg til å utholde dem med tålmodighet.

Jeg tør ikke be om en bedre hukommelse, men om en voksende ydmykhet, og en mindre skråsikkerhet

når min hukommelse synes å komme i konflikt med andres.

Lær meg den storartede leveregel at jeg av og til tar feil.

Hold meg noenlunde elskverdig.

Jeg ønsker ikke å bli noen helgen – noen av dem er vanskelig å leve sammen med –

men en sur gammel person er en av djevelens mesterstykker.

Gi meg evnen til å se lyspunkter på uventede steder og gode sider hos folk som jeg ikke regner med har dem.

Og la meg, Herre, få den nådegave at jeg kan fortelle dem det.

·
"Kommandørens bønn" er angivelig forfattet av en romersk centurion (befalingsmann). Også kalt «Nonnens bønn»